

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg vil lige give videnskabsministeren chancen for at besvare det spørgsmål, som den konservative ordfører ikke kunne svare på, nemlig det paradoks, at på den ene side bedyrer ministeren og regeringspartierne, at man ikke ønsker at gøre uddannelse til en vare, at man ikke ønsker deltagerbetaling osv. på uddannelse, og på den anden side trækker samtlige initiativer, der er taget på det område, i retning af mere at gøre uddannelse til en vare – altså at give mulighed for at tage taxameterbetalingen med til betalingsuddannelser i udlandet, at lade de danske universiteter udbyde betalingsuddannelser i udlandet, at indføre deltagergebyrer for udenlandske studerende på de danske universiteter osv.

Kl. 11.50

Kan videnskabsministeren nævne et område, hvor regeringen aktivt har taget et initiativ, som går i retning af at gøre uddannelser mindre til en vare og begrænse deltagerbetaling på uddannelserne?

(Kort bemærkning).

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Jeg synes, hr. Morten Homann med sit udtryk uddannelse som en vare bringer det hele ud af proportioner, når vi i dag har en forespørgselsdebat, hvor vi jo, kan man sige, med de temaer, der er lagt an, taler meget om internationalisering. Det er meget det internationale perspektiv, som er lagt frem i forespørgslen, og det er i det lys, de initiativer, som hr. Morten Homann her fokuserer på, er taget.

Jeg synes, det er et gode, vi giver de danske studerende, hvis det er således, at de har mulighed for at uddanne sig på et rigtig godt udenlandsk universitet. Så kan hr. Morten Homann kalde det, hvad han vil, men jeg synes altså, det er et gode, at der både for den studerende og for det danske samfund er mulighed for, at man kan tage til udlandet.

Derfor synes jeg, at tingene bliver vendt på hovedet i disse år, hvor vi taler om internationalisering og globalisering. Jeg synes ikke, SF er særlig progressiv i de her spørgsmål, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Det må jeg jo så leve med at videnskabsministeren ikke synes. Jeg synes til gengæld ikke, videnskabsministeren forholder sig til det, der er kernen i denne debat – og som i øvrigt også er

kernen i den debat, som kører i EU-regi omkring servicedirektivet, og som kører i WTO-regi omkring handel med tjenesteydelser – nemlig om uddannelse skal være en vare, som der bliver handlet med.

Det kan godt være, at videnskabsministeren som fru Charlotte Fischer alene vil indsnævre sit blik til den enkelte danske studerende, men hvis konsekvensen af det er, at uddannelse i stigende grad bliver gjort til en vare, som bliver købt og solgt på et marked, og hvor det selvfølgelig betyder, at den, som har flest penge, kan få mest uddannelse, synes jeg, man stikker noget under stolen.

Derfor vil jeg gerne spørge videnskabsministeren en gang til. Nu har man taget en lang række initiativer – og det kan godt være, man vil retfærdiggøre det med, at det bare er af hensyn til den enkelte danske studerende – som betyder mere brugerbetaling, mere varegørelse af uddannelse. Hvornår vil regeringen komme med et initiativ, som trækker i den modsatte retning? For hvis regeringen ikke vil det, tror jeg ikke, der er mange, der giver ret meget for regeringens forsikringer om, at den ikke ønsker, at uddannelse skal være en vare, man skal købe og betale for.

(Kort bemærkning).

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Når hr. Morten Homann taler om brugerbetaling, synes jeg, det ville være rimeligt, at hr. Morten Homann så hele tiden husker på og tilføjer: fra studerende, der kommer fra tredjelands.

I lyset af, at flere og flere lande opkræver betaling fra studerende fra tredjelands, ville det da være helt rimeligt over for de danske skatteydere, såfremt vi ikke gjorde det samme. Det kan jeg ikke se der er noget som helst galt i, og der vil jeg sige, at jo længere tid, der går, jo gladere bliver jeg for, at vi har fået vedtaget det forslag.

Når så hr. Morten Homann bruger udtrykket varegørelse om, hvad der sker med hensyn til de andre initiativer, jamen så må hr. Morten Homann kalde det, hvad han vil. For mig der er det afgørende, at vi kommer med nogle bud på, hvordan og hvorledes internationaliseringen kan blive virkelighed for den enkelte dansker.

Hvis vi skal vinde globaliseringskapløbet, er det stadig væk min opfattelse – ikke fordi jeg bare har universiteterne som min ressort, men fordi jeg mener det – at de kloge hoveder skal